

FOLK OG LAND

NR. 5 — 8. ARGANG

LØRDAG 7. FEBRUAR 1959

LØSSALG 65 ØRE

Fru Ane Storaas
Mjøndalen, 21 B

Siegfried:

FORBEREDER REGJERINGEN en ny kuvending i forsvarsspørsmålet?

Skjønt vår strategiske stilling er mere
bekymringsfull enn noensinne?

Arbeiderpartiets halvhjertede NATO-
politikk en dødelig fare

Vår eneste redning er styrkelse av hær og marine,
taktiske atomvåpen og et sterkt Tyskland

Det foregår noe rart på forsvarsfronten i Norge for tiden. Det er ingen hemmelighet at det er stor og dyptgående meningsforskjell mellom de ansvarlige militære myndigheter og partipolitikere i og omkring regjeringen. Det later til at de siste intet har lært av det som overgikk oss i 1940. I Morgenbladet peker Thomas F. C. Vetlesen på disse store motsetninger mellom fagfolkene og politikerne, og siterer blant annet uttalelser av general Hansteen og av admiral Jacobsen, som begge peker på det en har visst iallfall de siste 50 år, at Nord-Norge ikke kan forsvares — iallfall ikke så lenge vi unnlater å styrke vår marine slik som Norges lange utsatte kyst tilsier.

Interessant er det, på bakgrunn av det som hendte i 1940 og som ble påberopt som grunn for vår inntreden i NAO, å legge merke til at general Hansteen peker på at det vil ta lang tid før våre stridskrefter kan få hjelp utenfra. I 1940 var kommanderende general klar over hva slags hjelp vi kunne regne med og ville derfor ikke ta

ansvaret for den krig som general Ruge senere så lettsindig gikk god for, idet han påberopte seg hjelpen utenfra. Jevnfør artikkelen i dagens nummer av kaptein Olaf Holm.

Vetlesen understreker ellers at også statsminister Gerhardsen «nølende og med ulyst» innrømmet i stortinget at «alle måtte være klar over at vi må hjelpe oss selv i første omgang» hvis vi ble utsatt for angrep.

General Hansteen krever styrkelse av befalet — noe som visselig kan trenge både på den ene og den annen måte — og dessuten tildeling av taktiske atomvåpen til våre styrker. Begge deler er naturligvis uomgjengelig nødvendig hvis vi fortsatt skal være med i NATO og hvis det skal være noen mening i det hele tatt med milliarduttellingene.

Admiral Jacobsen på sin side understreker at den norske marine i dag er ute av stand til å løse sin oppgave. Det har ikke skjedd fornyelse av vårt sjømilitære kampmateriale siden 1946—47, da vi fikk fire jagere av «Osloklassen». Samtlige våre undervannsbåter er for lengst modne til opphugning og alt vårt sjømaterieell er fullstendig nedslitt.

Hvorledes en da tenker seg å kunne forsvare Nord-Norge — til og med uten tilstrekkelig — og tilstrekkelig utdannet — befalet, og uten atomvåpen mot fiendens atomvepnede styrker, kan bare NAOT-regjeringen Gerhardsen uttale seg om. Som Vetlesen peker på, er Sovjets flåte i Ishavet i dag svær, vel avbalansert og offensivt innstillet. Denne flåte kan gjøre invasjon i Nord-Norge imorgen tidlig om den ønsker, og uten at vi kan gjøre

noe for å hindre det. Riktignok kommer Sovjet da i krig med NATO, men det hjelper oss sørgelig lite, all den stund alle er klar over at for NATO er Norge bare en sekundær krigsskueplass, som en kanskje kan ta seg av om fem år slik som i 1940.

Hvilke tanker gjør så den norske regjering seg — og det parti den er utgått fra — om den alvorlige militære situasjonen den har kjørt oss opp i? For det er regjeringens ansvar i første rekke at Norge har knyttet sin skjebne til USA og NATO og dermed sikret oss øyeblikkelig krigsdeltagelse, mens den ikke er villig til å yde de ofre som er absolutt nødvendige hvis tilslutningen til NATO ikke bare skal være en forbrytersk dumhet.

Det kan vel neppe være tvil om at regjeringen Gerhardsen tar sikte på ytterligere

Forts. side 7.

Olaf Holm:

Sannheten og graven

General Ruge.
som stolte på engelsk hjelp.

Den engelske brigadegeneral Dudley Clarke skriver i sin bok «Syv oppdrag» bl. a. om begivenhetene i Norge i april 1940, hvor han gjorde

tjeneste som forbindelsesoffiser flg.:

S. 114. «På Domås: . . . fikk vite av den engelske og franske militærattache at den norske regjering nær hadde fattet den beslutning å oppgi videre motstand, fordi den ikke kunne føre til annet enn ytterligere ulykker for folket. Midt i alt dette hadde general Ruge alene stått urokkelig i trygg forvisning om at britene ville gripe effektivt inn, og han hadde gitt sin personlige forsikring om at seiren ennå kanskje kunne vinnes med hårdnakkede kamper, som ville gi den britiske ekspedisjonsstyrke tid til å marsjere opp og forsterke hans egne tynne grå rekker. Men nå var det ti dager siden tyskerne trengte inn i Oslo og han hadde sendt et personlig budskap med King-Salter om at det nesten var slutt på hærens motstandskraft, og at synet av khaki i frontlinjen var det eneste som ville holde hans utkjørte tropper på fote og anspore hans regjering til å fortsette kampen».

S. 170. «Før jeg forlot Sigd-styrkenes hovedkvarter for å dra tilbake til Andalsnes og flyet til England, hadde general Paget bedt meg bli med bort til general Ruge for å forklare ham årsaken til ordrene om evakuering. Det var ikke egentlig et oppdrag jeg hadde særlig lyst på. Det var bare en uke siden øverstkommanderende hadde fulgt meg ut i snøen ved Øyer med sitt brev til general Ironside og bedt meg inntrengende om å skaffe forsterkninger fra England, slik at Norge kunne fortsette kampen. Da hadde jeg lovet ham å gjøre mitt ytterste og jeg var

(Forts. s. 2).

Araberne og Palestina

Bakgrunnen for den strid som stadig
setter verdensfreden i fare

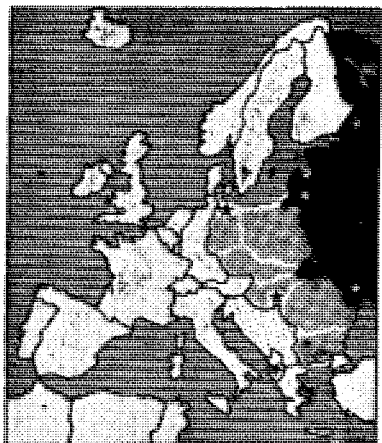
Av Omar Amin von Leers

Når det gjelder et så omstridt spørsmål som Palestina, så er det lett å tape grunnproblemen av øye. Partiskhet og propagandistiske forvrengninger, sammen med følelsesmessige stemninger, stiller seg ofte hindrende i veien for en riktig vurdering.

For å få den riktige forståelse av hva det dreier seg om, bør leseren gå ca. 40 år tilbake i Det hellige lands historie. Dengang hadde det en helt overveiende arabisk befolkning. Dens nasjonale identitet og dens sosiale, økonomiske og kulturelle livsform adskilte seg ikke fra den i de tilstøtende land. Likevel måtte de se på at de andre arabiske folk stadig gjorde framskritt og tilkjempet seg uavhengighet og nasjonal selvstendighet — riktignok gjennom kamp og offer, mens de selv brutalt ble holdt nede.

Selv et trinnvis fremskritt ved hjelp av demokratiske reformer ble neket dem under mandatherredømmet. Etter det derpå følgende vedtak av FN skulle det dannes en arabisk stat i en liten del av Palestina. Imidlertid ble dette vedtak ved de hurtig følgende begivenheter berøvet sitt innhold, slik at flertallet av Palestinas arabere fikk de bortdrevne, statsløse lodd,

(Forts. s. 6).

Europa etter 1945.

Sovjet sortfarget, satelittstatene
(unntatt Finland) skravert.
Vesten hvitfarget.

Araberboiger i Jerusalem okkupert av Israel.

Knut Sollid:

Morgenposten igjen

Etter at jeg skrev om denne saken før jul har jeg fått en rekke brev. Noen brevskrivere takker meg for velgjort arbeide. Men et par anonyme er mindre tilfreds. Da jeg ikke vet hvem dette er, kan jeg ikke få svart dem på annen måte enn gjennom avisen.

Det vesentligste av det de har å bebreide meg er følgende:

1. Jeg har tilhørt et parti som med alle midler arbeidet for å gjøre Norge til en provins i Tyskland.
2. Jeg skal som medlem av NS, ha medvirket til arrestasjon og tortur av landsmenn.
3. Jeg skal ha meldt meg inn i NS for personlig fordel skyld og skal i stillings medfør ha favorisert partifeller.
4. Jeg har søkt ny stilling under okkupasjonen.

For dette har jeg fullt ut fortjent den straff jeg er idømt, og jeg er forherdet og uforbederlig som ikke erkjenner dette og finner meg i min skjebne uten å kny.

Det var det. La meg svare på dette punkt for punkt.

Ad 1. Er det fremdeles noen som ikke vet at Quisling kom i sterk motsetning til Terboven nettopp fordi han med alle til rådighet stående midler hevdet norske interesser? Men, stakkar, i virkeligheten hadde han liten eller ingen makt. All makt var spilt over i hendene på tyskerne. Av hvem?

Det er forøvrig karakteristisk at tyskere har gitt uttrykk for at det rådet hyggelige og gemytlige forhold i Norge. Befolkningen oppførte seg bra. Og industri og all annen produktiv virksomhet gikk for fulle mugger. Og til tyskeranleggene var det rikelig tilstrømning av folk — frivillig. Og før krigen var slutt i 1940 hjalp myndighetene til med å bygge ut flyplasser o. s. v. Alt dette hadde tyskerne virkelig fordel av. Kfr. professor Johan Vogts innlegg under nylig avholdt doktor-disputas i universitetet.

Men tyskerne har også gitt uttrykk for at NS-myndighetene i adskillig grad var til betydelig bry for dem, fordi de alltid ved alle anledninger skulle tilprutte seg fordeler for den norske befolkning.

Ad 2. Den stadig pådytten av kollektivt ansvar må jeg ha meg frabedt. Man blir også gjort delaktig i hva ty-

skerne foretok seg her i landet. Men det ansvar må de ta som brakte dem hit til landet. Og vi vet hvem det var. Jeg hørte ikke til dem. Og er det noen NS-medlemmer som har gjort seg skyldig i straffbare handlinger i vanlig forstand, så får de svare for seg selv. Jeg kan ikke overta ansvar for hva andre måtte ha gjort.

Prinsippet om kollektivt ansvar er forresten håpløst i en rettsstat, ja burde være ubrukbart over alt. Da måtte jo, f. eks. alle «Jössinger» straffes for alle de ufysiske mord og drap som «heimefronten» utførte under krigen. Og likedan burde de gjøres personlig ansvarlige for det rettsstridige etterkrigsoppgjør. Og hva med den alminnelige befolkning i Frankrike og England? Skal de gjøres kollektivt ansvarlige for redslene på f. eks. Kyprios og i Algerie? Eller da Abraham Berge ble satt under riksrett? Da burde jo hele høyrepartiet vært satt på anklagebenken.

Nei, la oss slutte med å prate om kollektivt ansvar. Det fører til kaos og idioti å praktisere det.

Ad 3. Som svar på dette refererer jeg fra mine premisser: «Tiltalte har så langt fra ved noen anledning opptrådt aggressivt eller ondartet på noen måte. Tvertimot har han søkt å gjøre det beste ut av enhver situasjon han i kraft av sitt medlemskap i Nasjonal Samling kom opp i. Tiltalte har også med godt resultat arbeidet for løslatelse av arresterte nordmenn, likesom han under sitt arbeide i okkupasjonstiden hele tiden har fulgt rent saklige retningslinjer. Tiltalte blir i det hele tatt gitt det beste skudsmål fra alle hold som en dyktig og ellers utmerket mann i enhver henseende. Tiltalte har heller ikke søkt å utnytte sitt medlemskap i Nasjonal samling til egen fordel.»

Tenk, en utmerket mann i enhver henseende. Det var ikke dårlig! At dette er premisser for en fellende dom er ikke godt å forstå. Tusenvis av «landssvikere» er sikket i samme situasjon.

I motsetning nevnes de myndighetspersoner som hjalp tyskerne ennå mens krigen pågikk i 1940. Og den nå høytstående mann som avanserte til formann på tyskeranlegg, og den shippingmann som etterlot seg tyskersjekker for 30 millioner i Norges bank. Og alle de an-

dre profitører i alle avskyninger som gikk frank og fri for ethvert rettsoppgjør. Her til den vanlige tyskerarbeiderhær som frivillig tjente tyskerne under hele okkupasjonen. Felles for dem alle er at de har vært «heiagjeng» for rettsoppgjøret mot «landssvikerne».

Hamsun ble engang spurt om hvilken egenskap han satte høyest hos en mann. Han svarte: «Redelighet». Og hos en kvinne: «Redelighet engang til».

Ad 4. Det er den gamle lekse om at vi heller burde hatt tysk militærstyre. Jeg søkte forresten ingen stilling under okkupasjonen. Jobben som riksplanssjef i A. T. overtok jeg motstrebende etter oppfordring av landbruksdirektør Bjanes, som ba meg gå til minister Stang.

Til slutt: En venn av meg sier at han bryr seg f... om hva Per og Pål måtte mene om hans såkalte nasjonale holdning under okkupasjonen. Han «estimerer» dem ikke såpass at han er interessert i deres meningsutgydelser. Det samme sier jeg, for såvidt. Men helt likegyldig ser jeg ikke på saken. Jeg skal nemlig bo her i landet og mine barn skal bo her. Jeg ser det som ytterst skadelig og betenkelig for nasjonens fremtid at befolkningen systematisk føres bak lyset. Scharffenberg kalte det historieforfalskning. Det er farlig å leve på en løgn. Det norske folk har dessverre ikke dekning for den heroisme som det roser seg av.

Knut Sollid.

Tore Hamsun og Albert Wiesener i Studentersamfundet i Trondheim

Dagbladet forteller litt om programmet for vårsesemestret for Studentersamfundet i Trondheim. Det heter bl. a. at festmøtet blir 4. april — et Hamsunmøte med festtale av Tore Hamsun. Foran Hamsunmøtet holder advokat Albert Wiesener foredrag om «Rettstanken under og etter krig» og om dette sier bladet at det er et foredrag hvor foredragsholderen vil ta opp hele forræderikomplekset og individenes og gruppenes «motstandsrett».

Averter i
FOLK OG LAND!

Sannheten og graven

(Forts. fra s. 1).

inderlig oppriktig da jeg sa det. Men nå var jeg kommet tilbake igjen og hadde med meg nettopp de ordene, som skulle berøve ham de få britiske styrker, som fremdeles kjempet på hans side. Jeg gruet meg ærlig talt til dette møtet og det samme tror jeg general Paget gjorde.

Vi dro i taushet oppover til nabogården hvor general Ruge tok imot oss på sin vanlige elskverdige måte og ønsket meg velkommen tilbake til Norge. Han kunne ikke lenger ha noe håp om forsterkninger da og general Paget hadde allerede forberedt ham på at det var dårlige nyheter i vente, men det hårde uigjenkallelige faktum at London hadde gitt ordre til øyeblikkelig evakuering av alle britiske styrker både i Namsos og Andalsnes var et tungt slag for ham. General Paget gikk først inn i stuen og da han sa, at han hadde dårlige nyheter reiste den norske sjefen seg og sto foran oss, en stram og typisk militær skikkelse for å møte det som skulle komme. Nå falt han tilbake i stolen og det var som han krympet seg.

Det var stille en stund, så sa han rolig, nærmest henvendt til seg selv: «Nå, så skal det altså gå med Norge som det gikk Polen og Tsjekkoslovakia». Han så opp. «Men hvorfor?» spurte han. «Hvorfor trekke ut troppene når de ennå ikke var slått. Norge kan ikke fortsette kampen alene, og det kan da ikke være Deres mening å tillate tyskerne å etablere baser langs vår kyst?» Han forklarte oss påny, hvorledes han hadde satt all sin lit til England, og hvorledes det var ene og alene etter hans råd at regjeringen hadde besluttet å kjempe videre. Nå lot det til at spillet var tapt og regjeringen ville mene at dens tillit var blitt misbrukt. Det var en tragisk stund og ingen av oss kunne si noe for å gi ham håp.

*

Etter dette ser det ut til at utenriksminister Koht nok må avlastes for en del av den byrde, som han med en engelsk tålmodighet som fredløst vilt har båret i snart 20 år: sannhetens aldersgrense iflg. Ibsen.

Norge led allikevel ikke Polens skjebne. Det skyldes ene og alene Vidkun Quisling tross der ble lagt ham all verdens vanskeligheter iveien av «gode» nordmenn.

Vi vet, at den avgående kommanderende general, Laake, som resultat av sin bedømmelse av den militære situasjon anså kamp hensiktsløs — uten hensyn til det engelske løfte om «øyeblikke-

lig og tilstrekkelig hjelp», antagelig ut fra den kjennsgjøring, at Englands garanti av Polens integritet — uten forbehold — hadde vist seg verdiløs. Den samme oppfatning delte også som kjent offiserkorpsets skarpeste hode, major Quisling. Det var denne garanti, som fikk også polakkene til å tape forstanden. Dengang den kom frem, ble den av Quisling i «Tidens Tegn» tolket som et uttrykk for at England ønsket krigen. (Se også Kohts uttalelser i Stortinget ang. Englands forhold til Norge).

Det fremgår av general «Clarke» opplysninger, at også den tiltredende kommanderende general var av samme oppfatning, at alene kunne Norge ikke føre noen krig med utsikt til seier, men at han stolte på verdien av det engelske løfte og tok ansvaret på det grunnlag.

General Laakes situasjonsbedømmelse er nylig blitt betegnet som utslag av defaitisme. Det er like uriktig og urettferdig som å betegne general Ruges situasjonsbedømmelse som utslag av krigslyst. En militær situasjonsbedømmelse er til det ytterste nøktern avveien av egne og fiendens sjangser under et felttog eller foran et slag og har intet med følelser å gjøre. Innsatsen er menneskelig. I dette tilfelle viste general Laakes bedømmelse seg å

(Forts s. 7)

Ture Nerman i ny oppsetning

«Men det är faktiskt omoraliskt att bygga på den store massan av människor som inte har någon uppfattning utan förhåller sig likgiltig. Massan är bra — men eliten är viktigare. Den fria människan är viktigare än den ofria likgiltiga massan».

Jo, det er faktisk i det svenske «Röster i Radio-TV» dette har stått å lese. Og ikke som et avskrekkende eksempel på fascistisk onnskap, men ærbødig presentert som meningsytring av — Ture Nerman!

En kan kanskje si at omvendelsen kommer noe sent, men selv en slik er av interesse når det gjelder en så fintfølede værhane som Ture Nerman, skriver vår svenske kollega «Vägen Framåt».

Besøk i Oppland

Rolf Ruyter påbegynner i nærmest fremtid en reise til Oppland fylke på vegne av Forbundet og Folk og Land. Han vil orientere de interesserte og ellers arbeide for å styrke innsatsen i dette gamle sterke NS-fylke. Vi ber alle hjelpe ham på beste måte!

FOLK OG LAND

UAVHENGIG UKEAVIS

Redaktører:

ODD MELSON, ansvarlig

ALEXANDER LANGE

Vrøvlets tidsalder

Det burde naturligvis være litt sammenheng mellom liv og lære — selv i dagens Norge. Så mye måtte en iallfall kunne forlange, at den høyre hånd visste hva den venstre gjorde. Men det later ikke til at en kan stille slike fordringer, iallfall ikke når det gjelder spørsmål i forbindelse med etterkrigsoppgjøret.

Vi vil i denne forbindelse slå fast, at mens hovedorganet for landets regjerende flertallsparti, med indignasjon og på lederplass, avviser bare tanken på at det vil bli anvendt «landssvikere» i forsvaret, så har det samme partis forsvarsdepartement i det siste gjort de største anstrengelser for å fylle Heimevernet med frontkjempere og andre i bladets øyne like ufysiske elementer.

Naturligvis har Arbeiderbladet rett. Det er faktisk usømmelig å anvende folk som en offisielt har stemplet som landsforrædere i de vepnete avdelinger. For hvordan skal det gå hvis det blir alvor, og alle disse frontkjempere, som var så farlige for landets sikkerhet at selv de hårdt sårede måtte slepes i fengsel uten armer og ben fra allehånde sykehus dengang i 1945, triner frem med legalt utleverte våpen? Det må da være en fantastisk risiko å ta? Hvis en da virkelig betrakter NS-folk som slike landsforrædere som en til stadighet i skrift og tale understreker at de er.

Er forklaringen kanskje at en er fullt klar over at NS-folk naturligvis aldri har drømt om å forråde sitt fedreland? At en er helt på det rene med at hele etterkrigsoppgjøret var et uhyggelig forløyet, rettsbrudd? Men at det ikke finnes så mye anstendighet og mannsnot blant landets styrere at de våger å ta konsekvensen av erkjennelsen?

Og så fortsetter en da heller med alt vrøvlet, med anvendelse av folk «som har båret våpen mot Norge» som kjerne-tropper i Heimevernet, med utleverte våpen og utstyr.

Under enhver omstendighet må det være grunn til å slå fast, at når utgangspunktet er som rarest blir resultatet som originalest.

Og utgangspunktet kjenner vi jo alle til, det åpenbare vrøvl hele grunnlaget for etterkrigsoppgjøret hviler på. Det er selvsagt ikke et normalt menneske som lenger for alvor vil opprettholde påstanden om Norges uavbrutte og fortsatte og heltemodige krig helt fra 9. april 1940 og til langt ut over «befrielsens» store stund i 1945. Det må da være tilstrekkelig bare å peke på det usannsynlige i at i en forståelig form for krig stiller H. M. Kongens egen garde vaktposter og adjutant til disposisjon for den mann som senere er erklært som «prototypen på en landsforræder». Og dette hendte vel å merke uten at det senere skjedde de ansvarlige noe som helst! Hvorfor?

Og da Norge høytidelig kapitulerte i juni 1940 — mens krigen likevel fortsatte! — så reiste offiserene pent og rolig hjem igjen og opptok sitt arbeide rundt omkring på de militære kontorer. De fortsatte med det — midt under krigen! — helt til hele forsvaret høytidelig ble oppløst. Og deretter fortsatte de fleste av dem i allehånde stillinger i ufysiske naziinnretninger, som politi, arbeidstjeneste, departementer m. v. Noen lot seg intervju om Quisling og kom med rosende uttalelser, de fraterniserte med tyskere og NS-folk — til de, da det begynte å gå dårligere for tyskerne på frontene, enten pigget av eller lot seg føre i krigsfangenskap til Tyskland.

Disse folk som altså nå gir det utseende av at Norge var i krig også etter kapitulasjonen, har sittet — og sitter fremdeles den dag i dag — i høye stillinger i Norges forsvar. Og vi har naturligvis ikke noe imot det. Men vi har endog

Brann i rosenes leir i Danmark

De «gode dansker» avslører hverandre på løpende bånd

Også i Danmark kniper det for de sammensvorne fra 1945 å holde sammen til forsvaret av ugjerningene og fortienelsen. I tidens løp har mange av dem avslørt hverandre, skriver «Revision». Den nåværende borgerlig feterte helt Aksel Larsen (som ble så godt mottatt i Norge nylig!) er beskyldt for å ha angitt kamerater til Gestapo uten at han på plausibel måte har kunnet rense seg, og hans kollega Nielsen er i Folketinget beskyldt for å være «stikker».

Før jul var to andre selebre personligheter på tapetet, nemlig Alsing Andersen og redaktør Outze. Det begynte med at sistnevnte angrep førstnevnte, bl. a. for Alsing Andersens forhold under besettelsen, og den sosialdemokratiske presse svarte igjen ved å trekke frem at Outze under besettelsen (i likhet med en av hovedfigurene i det norske etterkrigsoppgjøret) under besettelsen skrev rapporter til Gestapo og fikk betaling for det. Hertil sier Outze, der som bekjent er redaktør av det særlige rettsorgan «Information», (det samme som de norske kolleger i samme stilling sier) at han bare gjorde det for å narre tyskerne! Det er overflødig å minne om hvorledes det gikk andre i Danmark som kom med en slik forklaring etter å være arrestert av Outzes garde (eller ble dømt i Norge ved Sol-ems domstoler).

I Danmark har en som bekjent fastsatt datoen 29. august 1943 som det store skille mellom de hvite og de svarte

meget imot, at disse folk ikke bare tier stille, når vi som tok nøyaktig samme standpunkt til spørsmålet om krig eller ikke-krig skytes og fengsles og fortsatt etter alle disse års forløp sjikaneres offentlig så å si daglig, men at de til og med våger å delta selv i sjikanen.

For folk med en slik moralsk innstilling, folk som ikke engang kan stå ved det de selv har gjort, de passer ikke i sjefstillinger — det være seg i forsvaret eller andre steder.

Like litt som det passer seg å innkalle straffedømte frontkjempere og andre NS-folk til tjeneste i rikets vepnete avdelinger før de herrer som styrer land og rike har «gjort opp for seg» for å holde oss til jargongen.

Tortur og tortur — fru Blom!

Jacob Berman, en polsk «motstandsmann» som under den tyske okkupasjon av Polen oppholdt seg i Sovjet-Unionen, kom etter krigen som så mange andre emigranter tilbake til det såkalte fedreland, der han ble G.P.U.-sjef i det kommunistiske Folkedemokrati, og sammen med ham Radkiewicz, som ble hedret med titelen «Polens Beria».

De var begge spesialister i terror og tortur, trakk ut negler på fingre og tær, og liknende folkedemokratiske spesialiteter.

I rapporten fra AFP (gjengitt i «Arbeiderbladet» 22. 5. 57) heter det blant annet at det politiske politi brukte metoder som i mange tilfeller reduserte ofrene til menneskevrak. Torturen ble utført i forskjellige isolerte fengsler. Rapporten gjengir navnene på politi-offiserer som skal være særlig ansvarlig for torturen.

Slike meldinger fra hinsides Jernteppet kommer oftest på beskjedne plass i vår folkeligdemokratiske presse.

Mens den siste Moskvapro-cess i Tyskland, mot de to stakkarene som ble sluppet ut av Sovjets torturfengsler og slaveleire etter nærmere 15 års opphold der, har vært slått opp med stort utstyr i norske aviser over en måned.

Det er så meget mer påfallende som den tortur de to tyskere beskyldes for, om der er realiteter i det, foregikk under en rasende verdenskrig. Mens slike torturmetoder som er antydnet ovenfor, og som fremdeles hører til dagens orden i landene bak

får, men nå har beklageligvis Asling Andersen sendt ut et sirkulære 2. september 1943, hvori han på sosialdemokratens og fagforeningenes vegne dadler det som skjedde hin berømmelige 29. august, som etter hans dåværende oppfatning skyldtes chauvinisters og kommunisters virksomhet i London! Alsing Andersen, og dermed sosialdemokratene i Danmark — som han var talsmann for, beklaget at det var gått som det var noen dage før, idet samarbeidspolitikken kunne vært bevart til krigens slutt til gagn for landet.

Det er interessant å notere seg dette, for på samme måte som en i Norge ved «rettergangen» mot NS-folk spurte tiltaite om vedkommende ikke visste at en krig som ble høytidelig avsluttet i juni 1940 varte helt til 1945, så spurte en i Danmark om vedkommende hadde brutt med tyskerne hin berømmelige dag 29. august.

Jernteppet, en terror som for bare et par år siden utfoldet seg som det rene blodbad i Ungarn, — representerer et terrorsystem som i dag henger som trusel over hele det resterende Europa, og andre deler av verden.

P.S. Vi kan ta med litt til med det samme:

Før krigsutbruddet Tyskland—Polen i august 1939 ble omkring 60 000 tyske menn, kvinner og barn mas-sakrert av polakker og polske jøder. Det ble årsaken til den tysk-polske krig som førte til totalt polsk nederlag etter tre uker.

Den franske Nobelprisvinner Francois Mauriac, redaktør av FIGARO, skildret i et par ledende artikler i september 1945 de uhyggelige forhold i franske fangeleire, der tyske fanger ble prytt til døde. Gjennomsnittsvekten for de tyske fanger var 35—45 kilo, han så bilder av fanger som så ut som skjeletter i leiren Axe. Fangene disponerte et ullteppe på 5—6 mann o.s.v. o.s.v.

NEWS CHRONICLE, 10. september 1945: Intet kan nå hindre hundretusener av tyskere i å sulte ihjel i vinter . . . de allierte myndigheter har derfor oppfordret befolkningen til å grave massegraver . . . likkister må ikke forekomme da alt av tre behøves til brensel for vinteren».

Det ble tatt mange bilder av slike ting, og de er senere med stort hell anvendt som bevis på «tysk barbari».

Hensikten med denne evige drøvtygging omkring den slagne motstanders metoder, kan bare bety en ting: å bortlede oppmerksomheten fra det som i dag virkelig truer Vestens sivilisasjon og kultur: den asiatiske oversvømmelse av det resterende Europa.

Crux.

Mere utsettelse!

Morgenposten har av retten fått utsettelse med å levere sitt tilsvarende i den injuriersak Anders Hafskjold har anlagt mot bladet til 27. februar.

Mere fortgang er det heller ikke når det gjelder de politianmeldelser som er innlevert mot bladet. Politiet har nå «etterforsket» i over fire måneder uten resultat, så det later til at dette skal bli en ny uoppklart forbrytelse.

Hva om den nidkjære herr Løberg laget en aldri så liten interpellasjon igjen? Om politi og rettsvesen?

Stavisky-affæren: Jens Bjørneboe om Hamsun-jubileet

HVOR ER STAVISKY?

«Det gamle hus» i de franske Alpene hvor Stavisky ble skutt ned — av politiet?

Hver dag bringer den franske presse nye meldinger om den flyktede forbyrters formodede oppholdssted. Først meddelte Sûreté générale til beroligelse for publikum at en var på sporet etter ham, han holdt seg skjult i nærheten av Paris. Så blir det meldt at en hadde sett ham i Zürich og deretter i London. Og endelig blir det sagt at han allerede befinner seg i åpen sjø og på vei til Venezuela. Her synes politiet å være helt uten spor, og så har fiffige journalister oppsporet fru Stavisky. Hun hadde leiet seg inn på et billig hotell, Hotel Rue d'Obligado, men forlater det snart for å unngå fotografer og intervjuere. Isteden har det lykkedes avisene å oppspore en uekte datter av Stavisky, hvis biografi de nå bringer i de minste detaljer.

Mens Stavisky blir sett alle mulige steder hvor han ikke er, bor han, uoppsporet av alle uvedkommende i de tilsneede fjeller i de franske Alper. Her har Lucette opplevet de mest forbausende ting. Av henne og hennes venn Henri er det blitt ekteparet Fargeas - riktignok uten at noen myndigheter har hatt besvær med denne endring i navn og status. «vi bare kaller oss det» sa Henri og dermed var den sak i orden. Ekteparet Fargeas har leiet et ensomt og høytliggende hus ved Chamonix, det franske vintersportssted ved foten av Mont-blanc. «Det gamle hus» heter det og den muntre Lucette kunne føle seg meget lykkelig. For første gang ser den lille pariserinne fjellene og hun finner med rette det veldige snelandskap storartet. Da hennes Henri også kjøper et hvitt skiantrekk til henne i Chamonix, og dertil en hvit pelslue og hvite pelshansker (hun kom avgårde i hui og hast i sine vanlige spaserklær fra Paris), da føler hun seg like vel her som i Paris. Hun finner det også morsomt å være vertinne i det lille hus. Det kunne faktisk være like deilig som på en bryllupsreise hvis det ikke en aften var kommet en gæstefull

herre på ski. Han kom fra fjellene et eller annet sted og bor nå i huset sammen med dem. Lucette har også funnet ut at det er han som betaler hele foretagendet, ibefattet hennes fortryllende skiantrekk. Han blir presentert for henne som «herr Maurice» og er en charmant kavaler, men tydeligvis et helt nervevrak. Han går bare ut når det er mørkt, blir voldsomt forskrekket når noen nærmer seg det ensomme hus, og når hun og Henri går til Chamonix for å gjøre innkjøp, må de fremfor alt bringe med tilbake aviser. «Herr Maurice» kaster seg over dem og forsvinner med dem i timevis på sitt rom - - -

Lucette er ikke tapt bak en vogn. Hun gjør seg riktignok ikke mange skruper, men hun vil iallfall vite hva det dreier seg om, og da hun nå selv ser i avisene, så står det med store bokstaver tvers over siden:

Stavisky-affæren. — Man er på spor etter millionbedrageren.

«Monsieur Maurice» er altså ingen annen enn Alexandre Stavisky - -. Hun blir dødelig redd - men hun kan jo ikke la de to menn i stikken: hvem skal da koke kaffe til dem? Og så blir hun værende i huset, også etter at hun vet hvem den hemmelighetsfulle herr Maurice er.

Når hun er i Chamonix med sin venn Henri (hvis etternavn er Voix), så telefonerer han stadig. Han sender henne da vekk og sier til henne når hun skal være tilbake igjen. Det må være rikstelefoner han fører, for han må ofte vente lenge på dem. Han innskjerper at hun ikke må si noe til herr Maurice om disse samtaler. «Det vil bare gjøre ham opphisset», sier Henri, og hun godtar det som alt annet.

Denne søndag (7. januar) kommer han noe opphisset ut av telefonboksen og han sier ikke et ord på veien tilbake til «Det gamle hus» hvor «herr Maurice» venter på dem. «Imorgen skal vi

virkelig ta en ordentlig tur», sier Henri plutselig helt uventet.

8. januar 1934. Stavisky har lukket seg inne i sitt værelse i «Det gamle hus» og ruger over avisene. De bringer så mye om ham og hans affærer. Det som så mange har visst i syv år, men som alle har tiet om, det kvitter nå spurvene om fra alle hus-tak. Og hva kommer det ikke frem, forgælelser og forbrytelser som han selv har glemt, helt til det tyveri av diamanter som han begikk hos en forlengst glemt venninne dengang han ennå var «begynner» og ikke ministrenes venn - -. Og alle de som spiste hos ham, for hvem han betalte og hvis hele eksistens han finansierte, de erklærer nå enstemmig at de enten aldri har sett ham eller at de ikke har visst at den strålende herr Alexandre var den lenge ettersøkte bedrager Stavisky - - -

Mens Stavisky fortblir usynlig finner den lille Lucette at hennes venn oppfører seg ganske merkelig. Igår hadde han sagt at de skulle ta en lang tur. Hun gjorde seg av den grunn tidlig ferdig og står klar i sitt hvite skiantrekk, og så farer han løs på henne og sier at hun kan vel vente litt! Han står ved vinduet, stadig ved vinduet - som om det var noe ekstra å se på eller som om han ventet på noe - - -

Lucette går ut på plassen foran huset. Hun innånder den herlige, klare vinterluft, hun nyder den vidunderlige vintersol. En henrivende liten, helt svart kattunge kommer gjennom den hvite sne og setter seg på terrassen få skritt fra henne, der hvor Henri har feiet vekk sneen om morgenen. Lucette rører seg ikke for ikke å skremme den. Så etter en stunds forløp, mens det svarte lille dyr betrakter henne oppmerksomt, lokker hun på den: pus, pus, pus - - -. Katten reiser seg, skyter rygg og vil gå bort til Lucette. Da stusser den, lytter igned strittende ører - og er borte i etpar sprang.

Lucette ser opp. Hva er det dyret har hørt? Da hører hun en svak lyd, som en gren skulle knekke. Hun ser i retning av lyden - og ser to mørke skygger i

Staviskys kiste kommer til Paris

Det lakker og lir mot hundreårsjubileet for Knut Hamsun. Norge venter, og gruer seg. Hamsun var den første som var skamløs nok til å vente så lenge med å forlate vår smertensdal, at hans død inntraff så å si like før hundreårsfesten. Han må nå feires, mens man ennå har ham i frisk erindring. Og dette er en fryktelig ting: Man skal jubilere over en dikter, mens man fremdeles husker hvordan det var å være hans samtidige. Selv Ibsen var medgjørligere enn Knut Hamsun på dette punkt.

Altså: Et folk som for få år siden frakjente sin største dikter forstandens bruk, tvangsinnsatte ham på psykiatrisk klinikk, tvangsinnsatte ham på gamle hjem, satte hans hustru og sønner i fengsel, tok ifra ham hans formue, kort sagt i det hele tatt tillot seg å gjøre alt det som et folk har lyst til å gjøre med sine diktere - dette folk skal nå hundreårsjubilere

haven. De gjemmer seg hurtig bak noen tette graner.

En navnløs skrekk griper Lucette. Hun står som lammet. Hva betyr dette? Hva er påferde? Hun tar seg sammne. Hun styrter tilbake til huset. Det er såvidt hun får frem: «Henri - Henri!» Det lyder som et undertrykt skrik.

Henri har begynt å lage mat på ovnen. Han snur seg og ser på hennes forferdede ansikt som er blitt helt likblekt.

«I haven» - hvisker hun, «bak

I Jyllands-Posten har forfatteren Jens Bjørneboe skrevet en kronikk om det forestående Hamsunjubileum. Vi gjengir første del av kronikken, som handler om den spesielle norske form for forfølgelse av den uavhengige ånd, en forfølgelse som forfatteren slår fast oftest blir drevet av den «fremskrittsvennlige», radikale intelligens. I siste del av kronikken påviser Bjørneboe at nordmennene er ikke alene om å hate og forfølge sine store ånder og han siterer i den forbindelse Goethes ord: «- wer sein Gefühl dem Pöbel offenbart, hat man von je gekreuzigt und verbrannt!» Det er kanskje en trøst for noen å være i slett selskap, men da vi vesentlig er innstillet på først å feie for egen dør, har vi sløffet dette siste avsnittet.

over ham. Maken til dikterjubileum har verden neppe sett. Men det må til!

For mannen er verdensberømt.

Andre norske diktere er bare verdensberømte i Norge, men Hamsun er det i verden. Historien om hva som hendte Hamsun på hans gamle dager er for velkjent og for trist til å rippes opp i, den var en tragisk og helt klar konsekvens av et genis misforhold til en snusfornuftig og åndsdemokratisk samtid, og den viste et folks uverdighet og umodenhet i rå flombelysning. Tegn skulle tyde på at dette dikterjubileum må bli det pinligste som noensinne er blitt feiret.

Men det blir det ikke. Alt vil gå som smurt, taler vil holdes, litteraturstudenter vil skrive i aviser, professorer holde foredrag, og Olav Storstein forfatte ennå tolv oppsatser om Hamsun. Bøker vil bli utgitt. Ingen vil le på de (Forts. s. 6).

granene - noen har glemte seg der -!»

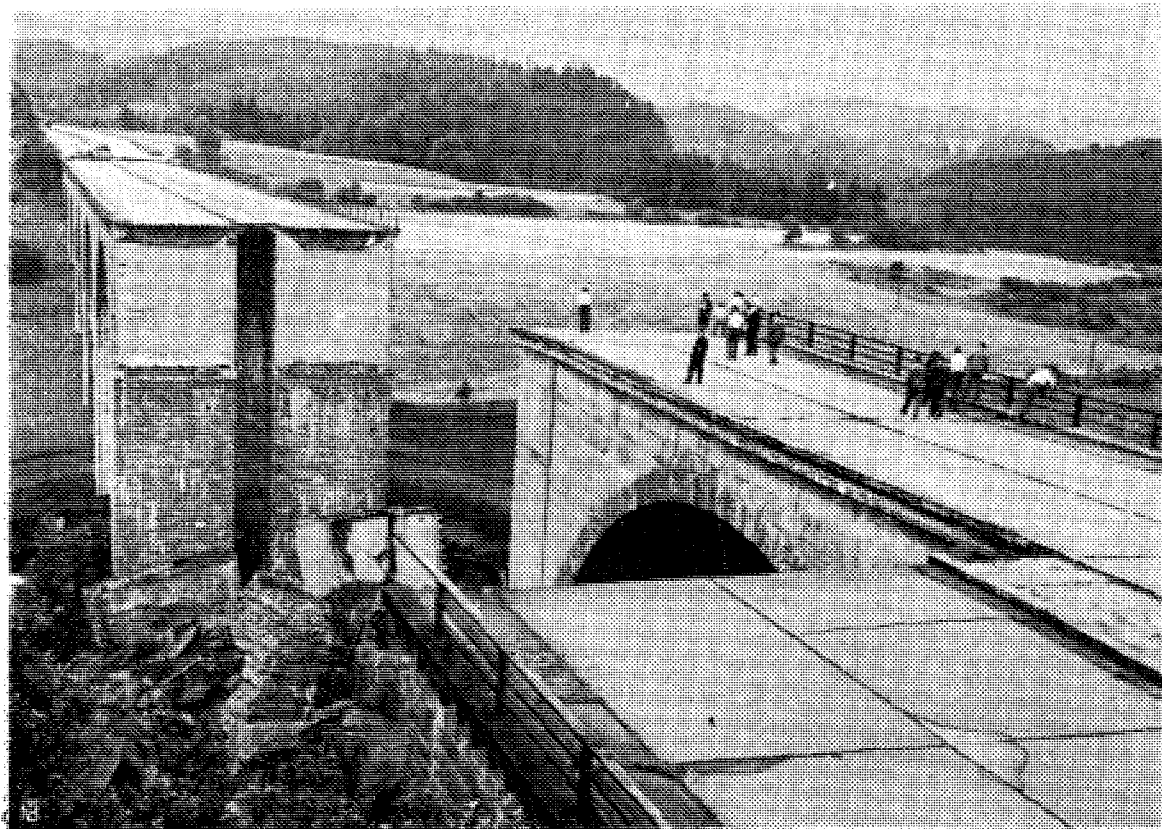
Han sier ikke noe. Hun ser hvorledes han svelger. «Nå, hva skulle det være for noe!» sier han så. «Men kom nå», fortsetter han ivrig, «så går vi på den turen».

De går ut av huset. Senere kom Lucette til å tenke på at Henri slett ikke sa noe til herr Maurice om at de forlot huset. Etter tre timers forløp kommer de tilbake. Da vrimler det av mennesker foran «Det gamle hus». Sneen er ganske nedtråkket. Det er politifolk der i uniform og sivile - og derinne i huset ligger Stavisky på gulvet i rommet sitt. Rallende, med sønderskutt hode. Han har drept seg selv, sier politifolkene fra Sûreté i Paris.

Men han lever ennå. De har latt ham ligge der to timer uten hjelp. Han har mistet meget blod på den måten - men han lever fremdeles da de bringer ham til sykehuset i Chamonix. Han lever også hele natten gjennom, men han kommer ikke til bevissthet mere. Henimot klokken tre om morgenen dør han. Ingen kan få vite av ham hvilke ministre han har spist frokost med og hvilke deputerte som utrettet noe for ham mot innbringende sjekker - - -

SPILLET OM TYSKLAND

Hvorfor ikke folkeavstemning om Berlin og hele Tyskland? —
Spør Helmut Sündermann

Kløften i Europas hjerte. Jernteppet krysser autostradaen til Berlin.

Berlin er igjen kommet i brennpunktet for verdensinteressen. Alle spør seg selv: Hvorledes går det med Berlinspørsmålet? Vil det føre till en ny verdenskrig? Her i landet blir vi som regel presentert for «Tysklands stemme» gjennom den noe tvilsomme tyske patriot, den sosialdemokratiske borgermester Willy Brandt. Vi bringer nedenfor en betraktning om Berlinspørsmålet fra en annen kilde, fra den tidligere stedfortredende rikspresesjef i Det tredje rike, Helmut Sündermann. Artiklen har vært trykt i «Nation Europa», og det vi bringer er et kort utdrag.

Etter at de verdenspolitiske fronter stivnet i 1945 har det vært flere fremstøt for å endre forholdene. I Korea ble det således i 1950 ført en indirekte sovjetisk-amerikansk krig for å revidere en «interesselinje» som var trukket temmelig skematisk opp langs en breddegrad. I virkeligheten ble alt ved det gamle. Senere — høsten 1956 — så det i noen dager ut som de russiske posisjoner i Ungarn og Polen holdt på å vakle. Men Sovjets maktmidler opprettet den gamle tilstand. I det tyske område har man forsøkt seg på revisjoner — i 1948 ved den sovjetrussiske blokade av Vest-Berlin og østberlinerne folkeoppstand 17. juni 1953. Mot blokaden viste de amerikanske luftbrofly og mot rebellerne de russiske pansere seg utslagsgivende.

Man må ha denne forhistorie for øynene for riktig å kunne vurdere de siste krav fra Moskva angående Vest-Berlin. Det russiske ønske om å få de vestlige besetters-tropper fjernet fra Vest-Berlin — er hverken nytt eller overraskende. Også valget av tidspunkt og metode for dette annet sovjetrussiske fremstøt synes å bygge på den russiske oppfatning at Eisenhowerregiment er svakt og på Bundesregjeringens ulyst til å

erkjenne og å gå inn for nasjonale spørsmål. Det er sannsynlig at slike momenter vurderes kaldt og saklig i Moskva for valg av det rette handlingsøyeblikk.

Naturligvis er det ikke bare om Berlin at den internasjonale diskusjon har blusset opp. Det avtegner seg nå i virkeligheten et nytt avsnitt av det store spill om Tyskland, som ikke først begynte i 1945. Dets utgangspunkt kan tvertimot følges tilbake til Bismarcks tid. For tyskerne var som Cemencau så lapidarisk uttrykte det, «tyve millioner for mange». «Ententens» fedre har likeså vel som de ansvarlige for Jalta- og Potsdam-doktrinene og som forfatterne av de siste Moskva-noter ønsket å sjalpe tyskerne ut av verdenspolitikken.

Målet er et oppstykket, kontrollert og forsvarsløst Tyskland av Potsdam-modellen og etter Morgenthau- og Iija Ehrenburgresepten. Dette skinner gjennom alle Sovjets erklæringer om Tysklandsmaterien, som lokkemat for de mange tysketere i Vestmaktens regjeringskontorer, som er stivnet i en steril tankegang om dette tema, anskuelse som bare kan gavne en viss glad tilskuer, som fryder seg over undergangs-

tendenser i den vestlige verden.

Sannsynligheten for manglende motstand og fortsatt politisk forvirring i vest bedømmes nå så optimistisk i Moskva at man gjør det vågestykke i siste Berlinnote å presentere et slags program om tysk befrielse. Hør her:

«Er det virkelig mulig å påstå at okkupasjonsstyret i Tyskland eller i noen av dets deler skal opprettholdes tretten år etter krigen? Enhver besettelse er som kjent en foreteelse av begrenset varighet».

Det heter videre i samme note:

«For lenge siden er besettelsen av Tyskland blitt et fortidsanliggende. Ethvert forsøk på å hindre utslettelsen av utenlandske makters særrettigheter i Tyskland - vil bli en fortidslevning».

Ingen setninger kunne presisere gi uttrykk for hva millioner tyskere har tenkt i årevis, og som er Tysklandsproblemetets kjernepunkt etter 1945. Riktignok har russerne motsagt sin tidligere feiring av Potsdamavtalen, men la gå. Det er ikke mulig med noen normalisering og gjenfødelse uten at man først fjerner det som russerne her kaller «utenlandske forretigheter i Tyskland». Russerne hadde — for å gjøre ære på sannheten — dessforuten gjerne kunnet nevne et anseelig antall europeiske land fra England og Frankrike til Ungarn og Rumienien. Overalt forvirrer utenlandske forretigheter det hele, og overalt må de bringes vekk, hvis ikke

Fort. s. 7.

ARGENTINABREV:

«Frigjørings» revolusjoner i serie Nå er turen kommet til Paraguay

Buenos Aires i januar.

En rad av revolusjoner skiftet det politiske panorama i nesten alle de latinamerikanske land inntil 1930. Deres regjeringer, enten de nå var gode, dårlige eller helt ordinære, hadde begynt å vise tegn på en viss uavhengighet og mangel på respekt overfor «sivilisasjonens og fremskrittets herrer». Argentina, Brasil, Chile, Peru og mange fler så i løpet av få måneder sine sivile og demokratiske valgte regjeringer styrtet. Det var helt åpenbart at okkulte krefter ledet de marionetter som kom isteden.

Det fulgte en paradisiske periode for de førnevnte internasjonale interesser og for det innfødte oligarqui som tjente dem. Det var den gang da det argentinske korn og kjøtt ble solgt for få sentavos, da vinen ble tømt i gaterennene, frukttrær brukket ned o.s.v. mens det samtidig sto enorme køer foran de offentlige bespisningsanstalter. Det var den gang da Brasil hidde kaffen på sjøen mens tusener av sultende hopet seg opp i de store byene. Det var da Chile eksporterte kobberet til vanvittig lav pris.

Men denne gyldne epoke varte ikke lenge. Den falt for de store folkefremmarsjene i tiden og den liberalistiske økonomi og politikk ble utsløttet. Regjeringer med sterke personligheter i sin midte tok over i nesten alle land, og kaffen, kornet, kjøttet, kobberet, oljen o.s.v. ble betalt med stadig bedre priser. Men de imperialistiske herrer, midlertidig satt i sjakk under og etter krigen, kunne ikke resignert tolerere denne uavhengighet, og fra 1955 av har en bølge av revolusjoner skyllet over kontinentet fra den ene enden til den andre og styrtet de sterke regjeringer.

Alle disse «frigjøringsrevolusjoner» synes å være skåret etter det samme mønster, og deres konsekvenser likedan. Peron solgte det argentinske kjøtt til utlandet for 528 dollar tonnet, men «frigjøringsrevolusjonen» presterte å selge det for 277 dollar. Venezuela var et av de rikeste land i Syd-Amerika. Det kunne således tilby lån i Perez Jimenez epoke, og nå, mindre enn 8 måneder etter frigjøringen må det selv søke om å få lån. Colombia fikk god pris for sin kaffe og olje i «tyrannen» Rojas Pinillas tid, mens den colombianske kaffe i dag bidrar til å senke prisene på det internasjonale marked.

De losjer som står for be-

frielsen av så mange land siden 1955 har i dag viet seg til det verk å befri Paraguay også. Stakkars paraguayere! Når deres «frigjøringsrevolusjon» seirer får vi se dem importere — appelsiner . . . Akkurat som kubanerne (som besitter Amerikas sukkerplantasje) i løpet av få måneder vil se sine sukkerbeholdninger ta slutt. Og akkurat som argentineren idag ikke har råd til å spise biff.

*

Operasjon Paraguay forbedres helt åpenlyst innenfor Argentinas grenser. Ja, den er til og med forkynt gjennom pressen! Planen er den samme som man har fulgt i de øvrige land og består av følgende etapper:

Første skritt: Det interamerikanske presseforbund — SIP — dikterer at Stroessner er en diktator. Hvorpå Stroessner uten tvil begår den samme feil som de øvrige styrtede diktatorer: han unnlater å fylle disse sjarlataners lommer med dollar. Om han så gjorde ville intet skje. Se bare på general Aramburu, som både henrettet, fengslet og deporterte tusenvis av opposisjonens folk uten å miste sitt demokratiske ry — fordi SIP bestemte det.

Annet skritt: De liberale losjer legger an på å bringe regjeringen i strid med kirken. For å oppnå dette, benytter man ethvert middel: til og med kommunister går til skrifte . . . og det er alltid en geistlig som biter på agnet. Provokasjonsagenter som har infiltrert seg i regjeringen yter en mektig støtte, slik som i tilfellet Peron. Inntil nå har man bare i Paraguay oppnådd en eneste prests støtte, padre Talavare, som for tiden oppholder seg i Uruguay til behandling for sinnsyke, men noe skal man jo begyn-

(Forts s. 7).

Står general Stroessner for tur?

Araberne og Palestina

(Forts. fra s. 1).

uten arbeid og uten land. De som ble tilbake måtte bære den tunge skjebne å være borgere av annen klasse.

Av Palestinas innbyggere under første verdenskrig var det store flertall arabere (kristne og muhamedanere), mens bare et lite mindretall på ca. 50 000 tilhørte den jødiske tro. De fleste av disse jøder hadde bodd i Palestina i århundrer, og hadde der som i de fleste arabiske land ført et så sikkert og uforstyrret liv som i de mest tolerante land i vesten.

De øvrige jøder var kommet til landet i slutten av det nittende århundre som følge av forfølgelser i Europa. De hadde stuet seg sammen i små samfunn, skjønt arabere alitid hadde gitt dem en hjertelig mottagelse. Sogar etter den annen innvandringsbølge (Aliyah) i de første år av det tyvende århundre, den som ble utløst av den nystiftede zionistiske bevegelse, fikk de jødiske innvandrere en gjestfri mottagelse, skjønt de kom med det uttrykkelige mål å skape et «nasjonalt hjem» i Palestina. Stillingen begynte først å forandre seg da zionistene besluttet ikke å ansette arabere i sin tjeneste og å boykotte dem åpenlyst. Dette medgikk åpent i Ben Gurions nylig utgitte bok «Israels gjenfødelse og skjebne».

Balfour-erklæringen.

Ut fra dette synspunkt og særlig etter forkynnelsen av Balfourerklæringen kom arabere til at det stigende antall jødiske innvandrere var en trussel mot deres egen eksistens. Erklæringen tjente, sammen med den tidligere av dr. Weizmann om at «det var zionismens mål å gjøre Palestina like jødisk som England var engelsk», til å understreke denne trussel og til å overbevise også arabere som hittil ikke hadde trodd på disse

zionismens planer. Araberne ble klar over at arabernes nasjonale bestrebelse ikke lot seg forene med den zionistiske bevegelses mål.

Det følgende tiårs historie — fra 1920 til 1930 — er historien om uopphørlig kamp for å overleve og for nasjonal verdighet fra arabernes side. For araberne sto samtidig overfor det britiske Empires og den internasjonale zionismes organiserte politiske, finansielle, propagandistiske og militære makt. Araberen ble systematisk berøvet sin eiendom. Hans land ble «kjøpt» opp, ofte gjennom stråmenn og mange ganger gjennom bestikkelser, som dr. Weizmann bekjenner, og ved hjelp av en mengde lumske trick ble det stadig satt ut i livet nye zionistiske kolonier. Dermed ble araberen da stengt ute fra arbeid på det land som var kjøpt av zionistiske sammenslutninger. Mot hans ønske ble døren til hans land åpnet for en voksende skare av zionistiske innvandrere, langt ut over det det var mulig å oppta.

Som menneske sto han likeoverfor det samme som engang ble beskrevet av den amerikanske misjonær dr. Miller Burrows slik: «den eneste gode indianer var en død indianer.»

Allerede i 1918 talte Mr. William Zeal, en særutsending fra det amerikanske utenriksdepartement om det hat som de zionister oppvakte, «som kom til Palestina og erklærte at landet tilhørte dem, og også oppførte seg som om det skulle være tilfelle.»

Arabernes stigende krav på uavhengighet ble avvist så lenge den jødiske befolkning ikke var i flertall. Deres opprør mot fremmedherredømmet støtte på den samlede motstand av britiske og zionistiske stridskrefter, med det resultat at araberne i Pale-

stina, skjønt han ikke var mindre moden for selvstyre enn brødrene i de omkringliggende land, måtte føre en håpløs kamp for nasjonal frihet. Arabernes skjebne ble enda mere sørgelig da den nye verdensorganisasjon ble skapt etter den annen verdenskrig. For dens grunnleggelse av staten Israel brakte uhørt elendighet over araberne.

Først og fremst var det deres skjebne som ble drevet fra hus og gård. Dernest deres, som riktignok lever på den annen side av våpenstillstandsgransene, men som stadig er utsatt for militære angrep. Og til slutt, ikke minst, deres skjebne som lever videre i staten Israel. Mellom tilbaketrekningen av de britiske stridskrefter fra Palestina og undertegnelsen av våpenstillstandsavtalen ble over 1 million arabere fordrevet fra sine boliger i Palestina og til de tilstøtende land. Zionistiske terrorbander, som imellom handlet med støtte av sentralmyndighetene (som i tilfellet ved Deir Yassin) og imellom på egen hånd, angrep forsvarsløse arabiske landsbyer og massakrerte innbyggerne. Hagana fulgte samme taktikk. Som følge av disse overfall og nedslaktninger, som ble kunngjort høylydt, begynte befolkningen i de truede landsbyer å rømme etter at de gjennom de grufulle morddåder andre steder hadde fått en smak på hva som ville ramme dem. Bare det gikk rykter om at zionistiske stridskrefter nærmet seg flyktet alle i vill panikk. Intet problem i forbindelse med Palestina er imidlertid blitt så fordreiet ved hjelp av propagandaen som nettopp flyktningeproblemet. Det ble sagt om dem at de frivillig forlot sine hjem etter ordre av sine ledere. Men bevismateriale som er overlevert FN og utsagnene fra nøytrale iakttagere er overveldende og motbeviser fullstendig disse utrolige påstander.

Overfall på landsbyer.

De arabere som på den annen side av våpenstillstandslinjen, det være seg i Jordan eller Egypt, har måttet leve som i en nattmare. Stadig finner det sted overfall på landsbyer, ledsaget av koldblodig nedslaktning, plyndring og vill ødeleggelse. Noen av disse overfall blir utført av halv-militære grupper av bevapnede bønder, eller de blir gjennomført av de gamle terrororganisasjoner. Andre blir planlagt av de regulære stridskrefter i staten Israel og satt i gang. Ved siden av det-

Jens Bjørneboe om Hamsunjubileet

(Forts. fra s. 4).

gale steder. Alt vil være som ellers. Du store verden, hvor smukt alt vil gå! Den eneste, den siste man i Norge, som var istand til å lage skandale, det er jo nettopp ham vi her ved begraver.

*

Enten er det noe i veien med norske diktere, eller så er det noe i veien med nordmennene, for historien er ikke ny. Klassisk er behandlingen av Henrik Wergeland, hvis nasjonale holdning heller ikke - i norske øyne - var noe å skryte av. Men Wergeland døde ung, og da man merket at mannen faktisk var døende, lot man ham svinde i fred, og ga ham til og med oppreisning mot slutten. Etter at pressen hadde sjikanert ham lenge og grundig nok, og tuberkulosen hadde gjort resten av verket, trykket det norske folk ham til sitt bryst og innlemmet ham i det nasjonale skattkammer. Siden har folket betraktet ham som en hellig egenskap ved seg selv. Imidlertid lot Wergeland seg ikke forføre under favntaket, og noe av det siste han skrev, var linjene:

« — — nå når jeg blegner,
Buster man gjør og Portraiter
man tegner — — ».

Stort mere henrykt over sine landsmenn var heller ikke Amalie Skram, som emigrerte til Danmark og der lot seg begrave under gravskriften: «Dansk borger, dansk hustru, dansk forfatterinne».

Også Ibsen bevarte hodet koldt. Da tiden var kommet, da han var blitt verdensberømt nok, og da graven nærmet seg, åpnet også det norske folk sin favn for ham. Men han var urokkelig, og han motsto nasjonens glade charm. Han hadde i det hele tatt aldri vært svak for den. Og all den sladder, bakvaskelse, smuttskriverier som var gått gjennom norsk presse i årenes løp, hadde festet seg for dypt i ham.

Det ville imidlertid være urettferdig å tro at det bare er sine diktere nordmennene behandler etter dette muntre mønster. Det gjelder i virkeligheten nesten alle som løfter hodet over gjennomsnittet. (Bortsett fra skøyteløpere og skihoppere, som tilbringer sine betydningsfulle liv i dyp harmoni med sitt folk). Edvard Munch ble praktisk

te har myndighetene i Israel som bekjent satt i gang systematiske felttog for å fordrive de arabere som bor i den i våpenstillstandsavtalen fastsatte demilitariserte sone.

Omar Amin von Leers.

talt drevet med stenkast ut av landet, og han ble lenge borte, han flakket i år etter år omkring på europeiske hotellværelser, helt inntil han havnet på hin berømte nerveklinikk hos dr. Jacobsen i København, hvor han etter hvert kom til seg selv igjen. I denne reisetiden som omfattet omtrent sytten år, var den forståelse og den praktiske hjelp som møtte Munch i Tyskland, antagelig det som holdt ham fysisk sett i live. — Etter klinikken i København, reiste Munch «hjem» til Norge, — som eneboer og folkesky særting, men frisk i ånden og med full skaperkraft.

Edvard Munchs eksil var allikevel for lite å regne imot Ibsens. Ibsen reiste fra Norge med et lite stipendium i lommen, tok med seg hustru og sønn til Rom — og ble borte i niogtyve år. Det var opprinnelig slett ikke deres plan, men hjemreisen ble stadig utsatt, år etter år.

Hvis man tror at det var de slemme reaksjonære kretser i Norge som fordrev Munch og Ibsen, da er man på villspor, det var ikke bedehusfolk og puritanere og pietister som var etter dem. Det var intelligensen, den fremskrittvennlige, radikale intelligensen personlig, som ydet de viktigste bidrag til heksejakten. Som et eksempel kan nevnes at mens Edvard Munch og hans slekt stadig var i Oslo, ble der i Studenterforbundet av en kjent, radikal lege holdt et foredrag hvis hensikt var å forklare Munchs bilder som utslag av en latent sinnssykdom, hvis symptomer lot seg påvise i flere ledd i familien Munch.

*

Man går neppe for langt, når man som årsak til denne holdning overfor betydelige landsmenn, antar et ubevisst, men handlekraftig hat til nettopp det som disse menn representerer. Og i tilfellene Wergeland, Ibsen, Munch, Hamsun er diagnosen helt klar, det er den gjennomsnittsinтеллекuelles hat til den uavhengige ånd. Hatet til overklassen. Selv mens hele Oslo-kompaniet var i god tro under forsøkene på å få livet av dem, må den ubevisste innsikt ha vært tilstede: Dette er våre overmenn! La oss prøve å kverke dem, før det er for sent! Det fortelles at Ibsen på sine gamle dager talte om et drama som han hadde igjen å skrive, det skulle bli et viktig arbeide, og temaet skulle være misunnelsen! Det er beklagelig at Ibsen ikke fikk skrevet det, og det er å anta at det ville ha

Abonner på Folk og «Land»

Slik bor araberne fra Palestina nå

Spillet om Tyskland

(Forts. fra s. 5).

det europeiske område en dag skal bli skueplassen for en satelittkrig.

Tyskland ligger i midten og derfor må helbredelsen starte herfra.

Sündermann peker ellers på at det i Sovjets note til USA også heter:

«Sovjetregjeringen har allerede flere ganger erklært at hverken USSR eller USA eller noen annen stat er beføyet til å behandle problemet om Tysklands gjenforening. Det er en sak for tyskerne i Øst- og Vest-Tyskland når de er rede til og ønsker å løse den. Det er en sak som de selv må bli enige om».

Og videre:

«Sovjetregjeringen er av den mening at Vest-Berlins befolkning etter at den utenlandske okkupasjon er endt skal få rett til å velge en livsform etter eget ønske. Skulle Vest-Berlins innbyggere ønske å bibeholde den livsform som bygger på den privatkapitalistiske eiendom, så avhenger det av dem selv. Sovjetunionen vil på sin side respektere vestberlinerens avgjørelse».

Forfatteren understreker at en her får se bort fra propagandafrasene om «kapitalisme» o. l. I virkelighetens verden, skriver han, er det samme slags tyskere som lever på begge sider av Brandenburger Tor. En riktig hårdnakket sort. De har trosset bombeterroren, de har overlevet den russiske innmarsj og de er vel temmelig enige om at de ønsker å bli kvitt de fremmede herrer, i særdeleshet herr Ulbricht fra «Moskauer Lux-Hotel».

Det som står tilbake er at Moskva i sin erklæring sier at vestberlinerne selv skal få avgjøre sin fremtidige livsform. Men hvorfor gjelder så ikke dette for Øst-Berlin?

Men kanskje er det her et prutningsmonn. Også russer-

kastet lys over dette nasjonale mysterium.

Nå er imidlertid begravelses- og jubileumsfenomenet en gammel sak i Norge, tradisjonen er lang. Det aller mektigste eksempel ligger nå snart tusen år tilbake, ved slaget på Stiklestad, hvor nordmennene samlet seg og slo ihjel kong Olav Haraldsson, — hvoretter de, såsnart han var i jorden, utropte ham til Norges hellige Olav, landets skytshelgen. Allerede samme natt Olav var død, begynte omvendelsene, og før året var omme, var selv hans bitreste motstandere hans tilhengere.

Det hjelper å få folk i jorden.

ne er nå ivrige i å understreke folkeviljen. Hvorfor ikke da løse saken på enkleste måte: ved en folkeavstemning for hele Berlin? Det er ikke så mange kapitalister i Vest-Berlin at de på noen slags måte vil kunne påvirke en slik avstemning, så den vil gi et sant uttrykk for folkeviljen. Er det flertall for ordningen i Øst-Berlin, så er saken uten videre løst uten noen «fristad» for Vest-Berlin. Og er det et flertall blant østberlinerne for å gå sammen med Vest-Berlin med en «kapitalistisk» livsform, så burde saken også være løst.

Og kan ikke hele Tysklandsspørsmålet løses på den måte?

Russerne har forkynt sin vilje til absolutt «ikke-innblanding». Hvor er den tyske statsmann som kan innhente samme erklæring fra amerikanerne og så ta Krusjtsjov på ordet?

Regjeringen og forsvarsspørsmålet

(Forts. fra s. 1).

reduksjon av våre forsvarsmuligheter til tross for at partipolitikerne har sørget for at vi må bli krigsdeltagere. Det ligger i luften at en nedsettelse av tjenestetiden — og dermed av vår beredskap — er på trappene, og det synes nå åpenbart at kreftene omkring Finn Moe for tiden seiler med medvind. Moe har nettopp i stortinget lagt frem sitt syn, som stemmer godt med statsministerens mange underlige reiser til alle de halvørde landene, de som er «nøytrale» som Titos, Nehrus og lignende. Hadde det ikke vært for Israels skyld, ville vel Nasser også vært tatt med i besøkslisten. Det er klart at slike umotiverte reiser av landets statsminister må vekke bekymring på mange hold, og bli utlagt som forberedelse til en ny kuving fra Arbeiderpartiets side. Finn Moe, som ikke er noen hvemsomhelst, men den av Arbeiderpartiet ubekte formann i utenriksnevnden, går klart inn for «en militært uttynnet sone i Europa», og kjenner vi ham rett er det i første rekke Norge som skal «uttynnes». Det betyr igjen: mindre til forsvaret, kortere tjenestetid, ingen våpen på høyde med angriperens og i det hele tatt militært vrøvl.

Det er den direkte dødslinje Arbeiderpartiets Moe går inn for etter å ha trukket Norge inn i NATO og dermed kjørt det midt inn i stormsentret. Vi kan naturligvis ikke nå gå hals over hode ut

Argentina-brev:

(Forts. fra s. 5).

ne med. Imens investerer losjene millioner av pesos i smedeskrifter og banker på dørene hos noen militære som man forespeiler det fremtidige storslagne monument over «frigjøreren».

Tredje skritt: Alle aviser på kontinentet (og i Europa) forsterker sin propagandakampanje, og fedrelandsløse paraguayere vanærer myndighetene i sitt land og forsøker alle mulige utveier for å provosere en direkte eller simulert intervensjon i fra nabolandene. De lover gull og grønne skoger til enhver som vil gi seg i kast med deres eventyrlige foretagende og pantsetter landets fremtid. — Hvem har betalt for de våpen som er utlevert av det argentinske marinearsenal til paraguayske flyktninger? (Coronel Bogado-episoden, omtalt i Folk og Land). Hvem betalt våpnene og de øvrige store utgifter i forbindelse med eventyret Puerto Bouvier? (Da de argentinske gorillaer forsøkte å provosere Stroessner til å erklære Argentina krig (!) før Frondizis maktovertagelse). Hvem betaler utgiftene i forbindelse med de fire fly som står klar på argentinske flyplasser for å bombardere paraguayske mål? Hvem betaler utgiftene til monteringen av den kraftige radiosenderen som bygges på verkstedet til en eksilert paraguayer i calle Parana i Buenos Aires? — Og hvem betaler den lønnede hær som paraguayeren Justo Prieto holder her i Argentina, og som nå driver øvelser med henblikk på invasjon i Paraguay? Hvem betaler for den militære treningsleiren paraguayerne har i sving i Burzaco ved Buenos Aires? .?

Det fjerde skritt i utviklingen representerer opposisjonsgruppenes «hellige, evige og patriotiske union». Etter

av NATO. Det vi kan gjøre er å ruste opp for livet med konvensjonelle våpen, med marinefartøyer og med de taktiske atomvåpen USA vil overlate oss. Gjør så den del av Europa som hører Vesten til det samme, så kan kanskje verdensfreden sikres også med en balanse som ikke bare hviler på atomvåpnene. Da vil det bli enda mere som taler mot å sette igang en krig. Og da vil Europa også etterhvert kunne stå på egne ben, i fredelig samvirke med USA, men ikke diktert av denne fjerne verdensdel, som tross alt bygger på en livsstil så langt fra vår. Ja, den er etter vår mening mere fjern fra vår enn det europeiske Russlands.

*

Forts. s. 8.

Sannheten og graven

(Forts. fra s. 2).

være den riktige. Tilfellet Elverum viser rent uhyggelig klart det store ansvar og konsekvensene av feilgrep.

Da regjeringen på dette grunnlag tok beslutning om krig, utstedte kongen en proklamasjon, som kanskje enkelte vil finne formalistisk under de forhold. Han meddeler, at han ikke kan fravike det parlamentariske system — uansett Stortingets enstemmige beslutning om å søke en ordning på okkupasjonsbasis. Nåvel, en manns samvittighet må respekteres, selv om den iblant erfaringsmessig kan vise seg nokså tøyelig — endog snu helt rundt. Samvittighetskvaler er ingen bagatell. En kan dø av det. Men samvittigheten er en rent personlig sak. Den kan ikke overføres til andre, slik som her ble gjort ved å trekke tronarvingene inn i forholdet. I dette land kan ingen berøve sine livsarvinger arveretten og ingen kan fraskrive andre odelsretten, som har sin parallell i arveretten til tronen, til all overflod kodifisert i Grunnlovens §§ 1 og 6. Noe slikt er ikke tidligere forekommet i vår historie.

Der må ligge noe under, som der er tatt sikte på å gjennomføre. Harald Franklin Knudsen synes å være inne på den rette forklaring i dette blads nr. 1 d. å., formentlig inspirert av minister Einar Masengs bok «1905—1940». Den og admiral Böhms bok bør leses av enhver norskvennlig nordmann, ikke bare NS-folk.

Vidkun Quislings navn og person ble brukt som et påskudd.

Det er vel dem, som vil si, at man dermed gikk glipp av en glimrende anledning til å kvitte seg med parlamentarismen, som mer og mer faller

seieren vil man dog se at denne union hverken var så hellig, evig eller patriotisk . . . Når byttet skal deles dukker den gamle rivalisering frem i dagens lys igjen, slik som det skjedde i Argentina, Venezuela, Colombia og Cuba. (Og vel også i Norge etter 1945?) Liberale og kommunister gjør hverandre rangen stridig i en orgie av blod og voldshandlinger. De som har finansiert det hele vil presentere sine regninger, og den som får betale dem blir det paraguayske folk. Slik som argentinerne i dag betaler for tre års frigjøringsorgie.

S.

Averter i FOLK OG LAND

LØRDAG 7. FEBRUAR 1950

noen hver tungt for brystet. Den er nå engang ganske upåkrevet i et demokrati. Av foranstående opplysninger fra den franske og den engelske militærattache til general Clarke fremgår det, at den parlamentariske pille allikevel ikke var hverken større eller bitrere enn at man kunne tenke seg å svelge den. Elverum var anstaltmakeri i landets skjebnetime.

Trygve Lie opplyser i Borregårdsutgaven av sin bok, at der fant sted et møte mellom Dr. Bräuer og de tre av Stortinget oppnevnte forhandlere, men omtaler ikke resultatet under henvisning til at Mo-winckel har skrevet om dette. Dette er nytt, likesom Mo-winckels rapport ikke kan sees å være offentliggjort. Det har vel sine årsaker. Mo-winckels standpunkt i Stortinget, før det oppløstes, er vel kjent.

Der ble også holdt et regjeringsøte om disse ting, selvfølgelig. Protokollen fra dette møtet er heller ikke offentliggjort. Også det har vel sin årsak. Et merkelig demokrati dette hvor avgjørende hendelser holdes hemmelig for folket, som lissom skulle styre seg selv, og selv ta hånd om sin skjebne.

Der gjenstår vel ennå en del detaljer å redde fra gravens rand, men neppe så mange.

Det blir godbiter for fremtidens doktorander.

Olaf Holm.

Annelise Parow

TANNINSETNING

Trondheim

Gisle Johnsonsgt. 5 - V. Lademoen kirke — Voldsminde

TANNLEGE MAAMOEN

Hansteensgt. 2

Telef. 44 43 33

Tannlege

MARTIN KJELDAAS

Hansteensgt. 2

Tlf. 44 75 54

Arkitekt

HUSTAD

BÆRUMSV. 5, Ø. ULLERN

Telefon 55 61 29 — Oslo

Oslo Stigefabrikk

Inneh. ALF T. LUNDE,

Mosseveien 8, Oslo

Tlf. 68 88 37, priv. 87 07 79

Skyvestiger oljet m/ cadimerte beslag. Takstiger av jern, malertrapper og heisbare loftstrapper.

FOLK OG LAND

7

Regjeringen og forsvarsspørsmålet

Forts. fra side 7

Men det er ikke bare når det gjelder det vi selv er forpliktet til å gjøre innen rammen av den militærallianse vi har sluttet, at det norske folk har underlige begreper. For det er ikke bare Nord-Norge som er et utsatt punkt ved en ny verdenskrig. Kysten i Nord vil motstanderen trenge for å ramme Vesten med sin sjøkrig. Et annet avgjørende område både for oss og for Europa er utløpet av Østersjøen.

En må spørre seg selv hva det egentlig er det forløyede og fortumlede norske folk vil når en ser at det gang på gang lykkes det halvørde Dagblad å reise en slags opposisjon mot at vår NATO-partner Tyskland får de forsyningsstasjoner for flåten som det naturligvis må ha for å kunne forsvare blant annet Norge, og mot at tyske offiserer i likhet med andre NATO-lands stasjoneres ved Nordkommandoen på Kolsås.

Ingen skal beskyldes oss for å være det spor begeistret for den økonomiske stormakt som under Adenauers regi er vokset frem på ruinene av det tredje rike. Det er faktisk folk av Dagbladtypen som styrer og bestemmer der. Men litt sunn fornuft får en da bruke her i landet også. En gang må det da være slutt på tøvet og barnekammerhistoriene om det uovervinnelige Norge som (med England i ryggen) kan be fastlandsmaktene kysse seg der en er høyest når en plukker bær. I dag er England bare et null i fattigkommisjonen, som ikke kan hjelpe seg selv, langt mindre Norge.

Nå kan en naturligvis si at dette er en lettvinnt påstand fra vår side. Men hva sier så engelskmennene selv? Det er ikke så svært lenge siden den engelske forsvarsminister fant seg beføyet til å sette Englands fjollehoder på plass ved å fortelle i Underhuset at hele NATO-forsvaret avhang av Tyskland.

Og er det slik med England og de andre store NATO-landene, så er det vel slik med Norge også. Men istedenfor å takke Adenauers Dagblad-Tyskland for hjelpen, så prøver en her på alle måter å sparke ben under frelseren i den bitre nød.

Hvor stor nøden er, burde fremgå av den enkle kjennsgjerning at det foreløpig står minst 10 røde divisjoner mot hver NATO-divisjon i Europa. Vil en gjøre seg opp en mening om hvorledes Norges strategiske stilling er blitt etter Roosevelts og Churchills uhyrlige forræderi mot Euro-

pa, så er det nok å kaste et blikk på et kart over Østersjøområdet. Det gir kanskje også en forklaring på Sveriges tilbakeholdenhet både når det gjelder NATO og da det gjaldt et nordisk forsvarsforbund.

Før verdenskrigen, som ble satt i gang for å hjelpe det Polen, som selv nettopp hadde vært med på å overfalle Tsjekkoslovakiet og som endte med at både Polen og en lang rekke andre land ble slukt av en diktaturstat, var Østersjøen sett fra et skandinavisk synspunkt et nøytralt hav og ikke som nå dominert av en eneste stormakt. I nordøst lå Finland, som samarbeidet intimt med de skandinaviske stater. Innerst i Finskebukta lå Leningrad, som var uten nevneverdig betydning — karakterisert blant annet ved at den var kassert som hovedstad. Lengere syd kom så de uavhengige baltiske stater, så Øst-Preussen, bare gjennombrutt av den polske korridor. Så kom selve det egentlige Tyskland, som behersket den søndre del av Østersjøen. Nord- og vestsiden av dette hav ble så dannet av Sverige og Danmark, som satt med korken til innløpet.

Hvor katastrofalt er ikke dette forandret! Østersjøen er blitt et sovjetisk innhav med Sverige liggende innsirklet av rødt land med rakettskytset pekende inn mot sitt hjerte på korteste avstand. Den finske ryggdekning både for Sverige og Norge er tapt. Finland er i dag helt i russisk vold, og vil til og med på ordre nødtvungent gå løs på resten av Skandinavia, slik som det i verdenskrigen vendte seg mot sine tyske hjelpere da Russland krevet det. De baltiske stater er innlemmet i det røde kjemperike, Polen og Øst-Tyskland likeså. Tilbake av motvekten mot den russiske dominans er bare det vesle stykket av Vest-Tyskland, som Norge vil nekte forsyningsbaser, så det kan fylle sin oppgave og bl. a. hindre den røde flåte — derav minst 150 moderne sjøgående ubåter — i å løpe ut av Østersjøen. Og så naturligvis det hjelpeløse Danmark, som er i den fortvilede situasjon å skulle forsvare korken i Øresund uten å ha midler til det. Det må også stole på Tyskland! For en skjebnens ironi!

Men i og med at Sveriges strategiske stilling er blitt så totalt endret, er naturligvis også Norges stilling i aller høyeste grad svekket. Før verdenskrigen dannet Finland og særlig Sverige en solid ryggdekning for oss. Vi

AVSTED TIL HOVEDBØLET

Stortingsmann Emil Løvlien har fått innkallelse til Moskva til en såkalt partikongress og har i den anledning fått permisjon fra stortinget i dagene 26. januar til 9. februar. Lakeiene trenger naturligvis dressur en gang imellom.

SKØYTER OG POLITIKK

Den lille politiske skøytefører Odd Lundberg lever fremdeles i de gyldne dager fra 1945, da det var god tone å sjikanere frontkjempere, og naturligvis kan ingen hindre ham i å dumme seg ut privat. En annen ting er det når Skøyteforbundet bøyer unnav for tullet og lar ham sette betingelser for en deltakelse på landslaget mot Russland slik at en annen minst like habil løper blir satt utenfor. Finn Hodt har gjort så mye for norsk skøytesport opp gjennom de mange år, at han trygt kan måle seg med Lundberg, og er den siste for «patriotisk» til å delta sammen med en tidligere frontkjemper, så får han holde seg hjemme, og isteden gå på skøyter i Dagbladets og Mor-

kunne konsentrere oss om vest- og sydflanken ut mot havet — noe vi jo forsømt i høyeste grad, slik at vi opplevet den tragiske og rystende nasjonale og militære skandale i 1940. Idag er Finland — la oss se virkeligheten i øynene — en potensiell fiende istedenfor en hjelper, og ryggdekningen mot Sverige er blitt en truende fare, fordi Sverige selv er i fare. Det er faktisk slik at grensebefestninger mot Sverige kan bli aktuelle igjen — ikke rettet mot Sverige, men mot den fiende som besetter Sverige.

I all denne bedrøvelighet og fare er vårt eneste håp (og Sveriges) naturligvis som kartet viser, et sterkt Tyskland. Jo mere Vest-Tyskland kan ruste opp, jo sikrere er Norge. Jo flere divisjoner Vest-Tyskland stiller på bena jo større håp er det også for oss. Jo lenger Tyskland når østover, jo bedre.

Men når situasjonen er så opplagt slik vi her har fremstillet det, og Norge nå engang har lenket sin skjebne til NATO, så forekommer det oss ikke bare å være dumhet det Dagbladet og likesinnede driver med overfor NATO-partneren Vest-Tyskland, men direkte farlig landsforræderi.

Det er bedrøvelig å se hvorledes både styremakter og andre i dette land bøyer un-

genpostens spalter. Til de andre norske skøyteføperes ros skal det sies, at de alle som en har tatt avstand fra Lundbergs linje. Vi går ut fra at Skøyteforbundet nå kommer på linje med de aktive og sørger for at det definitivt blir slutt med denne personforfølgelse fra Lundbergs side.

MIKOJANS MOSKVAREISE

Som bekjent ble opptaket til Mikojans berømmelige besøk i USA gjort av den like berømmelige Minnesota-senator Hubert Humphrey, som foretok en reise til Moskva og offisielt kom tilbake med alvorlige advarsler mot å tirre de røde. Han hadde også noe annet med seg, som det ikke har stått større i avisene om: en liste over forskjellig maskineri og materialer som den russiske industri trenger for å kunne bygges opp slik at den konkurrerer ut både den europeiske og den amerikanske. De vil kjøpe dette i USA, naturligvis på kreditt (3 milliarder dollars!). Det var for å bringe dette i endelig orden at Mikojan gjorde sin reise og snakket hyggelig med alle de store amerikanske industriherrer, som følte seg svært så smigret over den store og hyggelige manns oppmerksomhet. Og så får vel bolsjevikvennen Humphrey i tidens fylde Leninordenen.

DET DEILIGE UNESCO

FN er som bekjent fullstendig i hendene på de halv-røde, for å si det forsiktig, og særlig den viktige del som heter UNESCO er helt bolsjevikdirigert. Til nærmere opplysning gjengir vi litt fra UNESCO-publikasjon nr. 356:

«Så lenge barnet innänder nasjonalismens (patriotis-

av for skrålet i Dagbladet, istedenfor å gripe inn mot en slik landsskadelig virksomhet.

Litt burde et folk lære av sin historie, i særdeleshet når den ligger så nær opp mot vår egen tid. Det er nok av folk i dette land som vet at Dagbladet og dets førkrigsskriverier var sterkt medvirkende til at Norge ikke hadde noe forsvar da ulykken kom i 1940. Skal det nå ennå engang drive folket i ulykken? Skal det slå bena unnav de anstrengelser folket gjør både med hensyn til økonomiske byrder og lang tjenestetid ved å drive det hele over i en underlig parodi hvor hjelperen fremstilles som den fiende en må legge alle vanskeligheter i veien for?

Siegfried.

mens) forgiftede luft, kan oppdragelse i verdenssamhørighet bare gi usikre resultater. Som vi har pekt på, er det svært ofte hjemmet som infiserer barnet med ekstrem nasjonalisme. Skolen bør derfor benytte de midler vi har nevnt tidligere for å bekjempe en holdning i hjemmene som begunstiger sjåvinisme».

Men så er da også fru A. Jeglova, tidligere sjefinspektør ved Sovjets undervisningsdepartement, blitt sjef for Secondary Education Division i UNESCO.

SPIONKRIGEN I BERLIN

Vi har før omtalt noe som heter De fri juristers undersøkelseskomite, en organisasjon med hovedtyngden i Berlin, hvorfra den sender spioner over blant de røde. Organisasjonen har i det siste fått endel harde slag: en av topplederne ble av de røde avslørt som en tidligere ungdomsleder hos Hitler (og det var jo ikke bra i den meget demokratiske verden vi lever i), en annen ble knepet av de røde da han var på en privat seiltur på Vannsee, og en tredje måtte herrerne ta seg av selv da det ble oppdaget at han hadde stått i bolsjevikenes sold helt fra han sluttet seg til Juristene i 1956. Det er «Time» som forteller dette og som føyer til at det derfor var særdeles velkomment at bolsjevikagenten Dombrowsky på sin side stakk av vestover — selv om de røde påstår at han gjorde det fordi han hadde underslått et større beløp, og at han var en tidligere kollega av Jern-Gustav. I farten glemt de å forklare hvorledes en slik mann kunne få en høy stilling i det øst-tyske spionasjdepartement! Mens Jern-Gustav nå står for retten i Vest-Tyskland.

FOLK OG LAND

Ekspedisjon og kasse:
Kierschowsgt. 5, Oslo
Telefon 37 76 96
Boks 3214

Abonnementspriser
Kr. 25,- pr. år, kr. 12.50
pr. halvår. Sverige og
Danmark: kr. 29.00 pr.
år, kr. 14.50 pr. halvår.
Utlandet forøvrig: kr.
33.00 pr. år, kr. 16.50 pr.
halvår. I nøytralt om-
slag kr. 35.00 pr. år, kr.
17.50 pr. halvår.
Løssalg 65 øre

Annonsepris:
32 øre pr. millimeter
over en spalte.

Bruk postgironr. 16450.
Utgiver A/L Folk og Land
Sambandstrykkeriet

Oslo